

Ontwaking.

haar ziel was. Ze voelde zich ervan doordringen, als van zoete bedwelmende geuren; en ze gaf er zich geheel aan over — o, al zou 't haar dood geweest zijn — ze gaf er zich aan over, stil, heel stil, bang de bevoering te verbreken. Ze luisterde vol aandacht om niets te verliezen. De buitenwereld bestond niet meer voor haar.

Zoo bleef ze een poos, steunend op haar ellebogen en starend in het leege. Toen vertrok zich haar welig-geplooid mond en haar lippen lispelden nauw hoorbaar:

„Liefde. . .”

Haar glimlach werd sterker, en ze zei 't nog eens, iets luider:

„Liefde. . .”

Ze rekte het woord tot een lange zachte dwepende klank. Daarbij bloosde ze, als verlegen voor zichzelf in haar overgevoelige meisjesschroom.

Ze zuchtte diep, en stond op, gesterkt; 't was als voelde ze zich gegroeid. Ze wierp het hoofd ver achterover en rekte de armen hoog recht boven zich, de vingers inéén gestrengeld. Heur haren waren losgegaan. Zoo, met half-gesloten oogen, met dat gebaar van verlangen en overgave tegelijkertijd, zag ze zich in de spiegel; en ze zag, dat ze mooi was; en ze wist dat de liefde komen zou in haar leven.

„Liefde” — zong 't in haar. O ja, liefde, liefde, de behoefte aan liefde, liefde geven en liefde ontvangen, dat was het gevoel, dat onbewust in haar hongerde, dat voortdurend om bevrediging riep. Dat was 't, wat haar ontbrak, wat haar leven zou vullen en ver-

mooien. O ja, ja, dat wist ze nu. En ze wist ook, dat de liefde om haar heen was, aan alle kanten, dat ze haar armen maar had uit te strekken om haar te hebben.

Ze strekte haar armen voor zich uit, en opende ze wijd, als was de liefde ook hier in de lucht van haar kamertje. Ze had een groot verlangen iets tegen zich aan te drukken, stijf, heel stijf, daar één mee te zijn. Maar er was niets en ze liet haar armen slap langs haar lijf terug vallen. Toen bloosde ze weer.

Daarna was de hoogste spanning en de grootste bekoring gebroken. Toch, hoewel veel kalmer, bleef ze zich gelukkig voelen, heel heel gelukkig. 't Was als bleef de openbaring, met zachter glans blinkend nu voor haar uit, haar leven verlichten.

Ze waschte zich, maakte 'r haar opnieuw op en trok een andere japon aan.

De gewaarwordingen van dien middag leken al heel lang geleden.

Ze keek 't raam uit, en zag dat 't zachtjes was te regenen begonnen. 't Suisde over de bladeren, en 't scheen nu of in den dag ook een stille smart was gebroken, die zich ontliet in een zacht-kalmeerend gewezen, en of een machtige troost wijd uitvloeide over de wereld.

Aan tafel bemerkte niemand iets aan haar, en er werd opzettelijk van het geval verder geen notitie genomen.

Mevrouw had zich, toen Riet zoo bruusk was weggelopen, schouderchokkend aan haar bezigheden begeven, en toen meneer vroeg, waar Riet was, had ze gezegd;

„Op 'r kamer. Die heeft weer één van d'r kippekuren”.

